שתי ציפורים במכה אחת

הסתבר שהדבר הכי־משמין בעולם זה לשבת מול הטלוויזיה. לא חשוב מה אכלתם בארוחת־הערב ומתי אכלתם אותה, אף בן־אדם לא מסוגל לשבת שלוש־ארבע שעות מול המכשיר המדכא מבלי להעסיק את פיו במציצות, חריקות, טחינות, לעיסות ובליעות: בוטנים, סוכריות, שוקולד, עוגות, פיצות, פופ־קורן, ופלות, גרעינים, שאריות של ארוחת־הערב ועוד המון סוגי אוכל, שאף אחד לא צריך בבטן, אלא רק בפה.

אתמול אחרי־הצהריים היה אצלנו בבית קונסיליום. הוחלט שזה מתועב מצידנו לרחוף לבטן אוכל

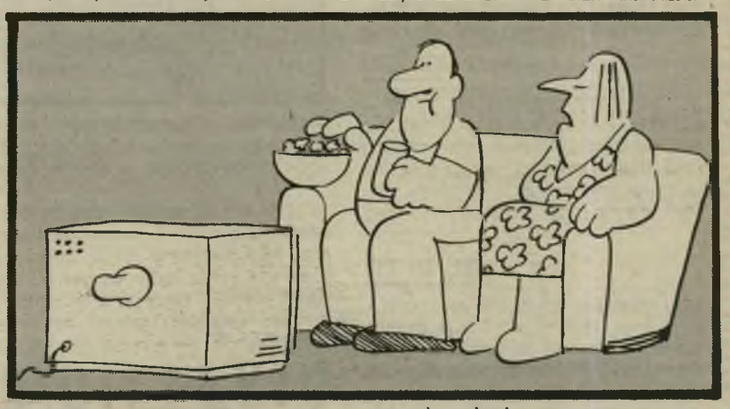

לא נחוץ ומשמין. מכאן ועד להחלטה על צורך בשינוי היתה הדרך קצרה. אנחנו חושבים את עצמנו לאנשים מאוד מודרניים, ולמרות זאת הסתבר לנו שעדיין לא חווינו את אחת החוויות הכי־נפוצות בעולם — חווית הדיאטה. אבל המישפחה שלי היא לא מישפחה מטומטמת, והיה ברור לנו שאף אחד מאיתנו לא יוכל להחזיק מעמד אפילו יום אחד באכילת גבינה 3% ולבן 2%. אז חשבנו וחשבנו וחשבנו, ובסוף המצאנו רעיון, שלפי דעתנו יירשם בספרי ההסטוריה, אם לא בדברי הכנסת.

קודם כל, מחליטים לוותר על ארוחת־הערב. עניין ההחלטה עצמה איננו קשה לאף אחד. הקושי מתחיל רק כאשר מתחילים לקיים אותה. רק רגע, תיכף הכל יתברר. מייד אחרי שהוחלט ברוב קולות לוותר על ארוחת־הערב, חושבים מה היינו אוכלים בארוחה הזאת, שעליה החלטנו לוותר. אצלנו, למשל, אוכלים בערב המון ירקות, קצת גבינה ואיזה ביצה. לוקחים את כל הדברים האלה ומתחילים לחתוך אותם לחתיכות קטנות־קטנות, משהו כמו לפרוס מלפפון אחד ל־12 פרוסות ואחר־כך לחצות כל פרוסה כזאת לשתיים. ככה עושים לכל שאר הירקות, חתיכת הגבינה ואפילו את הביצה חותכים להכי־הרבה חתיכות שאפשר. מערימים את כל מאות החתיכות על מגש ענקי ועוברים לסלון לראות קצת טלוויזיה.

עכשיו הפטנט הוא לקחת כל חתיכת ירק או משהו אחר לחוד ולהכניס לפה לא יותר מחתיכה אחת כל פעם. לפי הנסיון שלנו, שלושה מלפפונים, עגבניה אחת, כלרבי אחד, שני גזרים, פילפל אחד, גמבה אחת, שתי ב׳צים, חתיכת גבינה צהובה וחתיכת כרובית מחולקת לפרחים קטנים, לקחו זמן אכילה מהחדשות ועד לפסוקו של יום.

הפה עבד כל הזמן, וכל מה שאכלנו במשך כל הערב היה פחות מאשר בארוחת־ערב רגילה.

אם ביום השלישי זה יתחיל לשעמם אתכם, אני מניחה שאפשר לעשות אותו הדבר עם פירות. תגידו, לא יותר טוב מההמצאה של מרידור עם החשמל ברמת־גן?

כניעה לקידמה

הם ניצחו אותי. לא שהיה להם קל. זה לקח חמישה חודשים של שיחות, הסברים, ויכוחים, התחננויות, הבטחות וכמעט איומים. אבל אני עמדתי על דעתי. ילד בן 9 לא צריך צעצוע שעולה מאות דולארים. גם אם עכשיו ילד בלי מחשב נחשב ילד טעון־טיפוח.

הם, כלומר הילד ואביו, חילקו את העבודה ביניהם. הילד מהצד האמוציונאלי של מיסכנות, דמעות, הבטחות־שווא שהוא יהיה ילד טוב ועוד דברים מגעילים. האבא לקח על עצמו את הצד ההגיוני־מדעי. ילד צריך להתפתח. צריך לתת לו גירויים חדשים. צריך ללמד אותו אנגלית, דבר שהמחשב יעשה בעצמו, צריך ללמד אותו שלי לא ייצא צ׳ק של אלף דולר בשביל שטויות. היה רגע דומיה ואז, לפי הפרצופים שלהם, ראיתי שהם גמרו את דרכי־הנועם והם פשוט מחפשים קאווס בלי.

הם אמרו שאני קמצנית. נשכתי שפתיים ושתקתי. הם אמרו שאני מרובעת כמו שולחן. לא עניתי. הזכירו את הדמיון ביני לבין אמא שלי. עשיתי את עצמי לא שומעת. ואז הם ירו את הטיל: עשית כבר חשבון כמה עולות הסיגריות שלך במשך השנה? על זה את לא חוסכת!

המילחמה פרצה. שהם יספרו לי את הסיגריות? אולי יעשו לי חשבון גם כמה אני אוכלת?

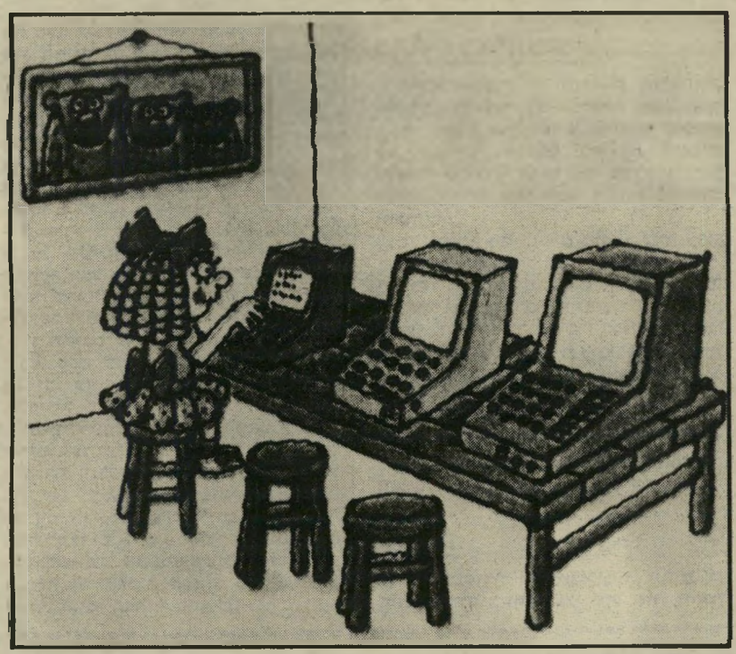

להשתמש בעזרים של המאה ה־20, צריך שהוא לא יהיה חריג בחברתו וכולי וכולי.

אבל אני כמו בול־עץ: לא שומעת, לא מבינה, לא מסכימה ולא מוותרת.

אחר־כך נהיה שקט. אז עוד לא ידעתי שזה שקט שלפני הסערה ושהם לא נכנעו, אלא רק לקחו זמן כדי לתכנן את המיתקפה הבאה. לפני שבועיים הם קראו לי לשיחה בענייני העולם המודרני, ועשו נסיונות אחרונים של שיכנוע בדרכי־נועם. לא עזר להם כלום. אמרתי שמהבית ובמילחמה כמו במילחמה, הכל מותר. אצלנו אין אמנת־ז׳נבה. היו מריבות, היו יזע ודמעות. היו עלבונות עסיסיים והיו צעקות, שכל השכונה בטח שמעה. בתום הקרב נשבענו לא לדבר אחת עם השניים האחרים (הם ואני) והלכנו לישון.

למחרת שמעתי רק הסתודדויות מהצד שלהם. הם לא ריברו איתי ואני לא ריברתי איתם. כצהריים שמעתי רחשים מוזרים ליד הרלת, ולפני שהספקתי להבין מה קורה, ראיתי שתי חבילות־ענק נכנסות הביתה.

בכל מילחמה יש מפסידים, הם הודיעו לי, ומאז הם מחוברים למחשב, האבא והבן שלו.

עברו כמעט שבועיים. אני עדיין לא רואה ששניהם התפתחו מי יודע מה. לא שמתי לב שהילד שולט פיתאום באנגלית, הגירויים המובטחים לא נראים לעין בלתי־מוויינת, וההבטחות ברבר התנהגות למופת נשכחו. מה שאני רואה בינתיים, שבכל רגע פנוי הם הולכים לחדר, מדליקים את המיפלצת ומשחקים פוקר.

אם השתלבות בפילאי־הטכניקה של המאה ה־20 אומרת שילד בן 9 חייב לדעת פוקר, אז לא הייתי בסדר בסירובי. אני מודה.

טעות לעולם חוזרת

מה אתה עושה כשאתה קם בבוקר? יש שיר כזה, נכון?

אז אני אגיד לכם. כשאני קמה בבוקר, דבר ראשון אני עושה איזה טעות. ככה זה. אפילו לפני הקפה והסיגריה. כל יום טעות אחת מינימום. הנה, למשל, מבחר מטעויותיי הגדולות במשך הזמן האחרון (בלי לערב הורים, ילדים ובעל).

החלטתי לעשות כמה שיפוצים קטנים בבית. משהו כמו לחלק את חדר־הילדים לשניים, כדי שזמן־המריבות ביניהם יירד משבע שעות ליום לשש וחצי, בערך. תיכף אחרי שנפלה ההחלטה הגדולה, רצתי לעיריה לבקש רשיון. טעות זה לא מילה.

אחר־כך חשבתי שתוך חודש־חודשיים הרשיון יגיע, או לפחות יודיעו לי מה קורה. טעות.

חשבתי שכדאי להתחיל להתעניין אצל שיפוצניקים אחרי ליל־הסדר, כי אז הם מתפנים מכל העבודות ויהיה קל להשיג אותם וגם המחירים ירדו. טעות. חלק עסוקים עד נובמבר, חלק הבטיחו לבוא ולא באו וחלק (אחד) ריבר על סכומים שלא מופיעים אפילו בביטוח־החיים שלנו.

אבל בסוף הרי הכל יסתדר, אני אקבל רשיון, אמצא שיפוצניק, יהרסו לי קירות בדירה, ילכלכו את כל הבית, הכל יהיה בסדר, בסוף. אז בינתיים, כדי לא להפסיד זמן, התחלתי להתעניין בריהוט לחדרי־הילדים. היה ברור לי שהכי־זול זה ברחוב הרצל וכל שאר החנויות גנבים גדולים מאוד. טעות גדולה מאוד.

הרי תוצאות מחקריי מהשבוע האחרון. מה שאני צריכה זה מיטת־נוער אחת, שולחן־כתיבה אחד, ארון־בגדים אחד, שידה וסיפריה אחת. מאחר שאני לא מבינה שום דבר בטיב העץ ובטיב העבודה, הלכתי רק על הצורה. חיפשתי רהיטים שיהיו לבנים ויפים.

ברחוב הרצל עשו לי חשבון גס והכל ביחד

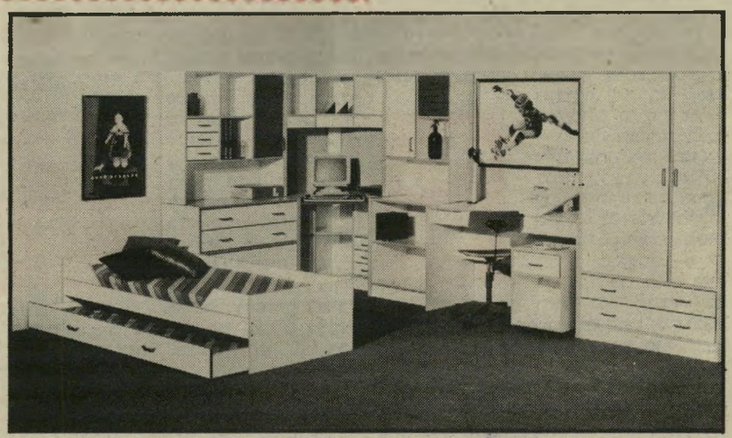

יצא משהו כמו 820 אלף שקל. אחר־כך, כמו יהודיה טובה שצריכה לדעת כמה בריוק היא הרוויחה, נכנסתי לחנות־הרהיטים רים, עבור פריטים דומים בצורתם עשו לי חשבון מדוייק של 869,586 שקל. ההבדל המיזערי הרגיז אותי מאוד. שאני אקנה ברחוב הרצל וארוויח רק 50 דולר על העיסקה? אז הלכתי לחנות דניש, שהיתה בעיניי רק חנות לעשירים. החשבון של דניש עבור כל מה שרציתי היה כ־970 אלף שקל.

אגב, כולם מסכימים לתשלומים וכולם נותנים משהו נוסף על הרהיטים. בדניש נותנים על כל קניה של יותר מ־1,100 דולר, מחשב אטרי. ברים נותנים יחס יפה ואריב. ברחוב הרצל נותנים לך הרגשה שאתה חרא שבא לבלבל להם את המוח.

אני כבר החלטתי איפה אני קונה. לכם אני נותנת במתנה יום שלם של הליכה ובירורים.

פינת בן־יהודה

אז ככה. נייר ועיפרון ותתחילו לכתוב:

טושים, לורדים (צבעים כאלה) — פתילונים.

גרילר — אסכלה (זה בטח ידעתם לבד: אבל מעכשיו תתחילו גם להשתמש).

אבל – המילה הכי שימושית במילון עקרת־הבית הישראלית, עדיין לא תורגמה לעברית. המילה היא, כמובן, ספונג׳ה.

הקוראים מתבקשים בזאת לשלוח את הצעותיהם אליי ואני אעביר אותן למיודעיי מהאקדמיה, לשימחת־לב כולנו ולתפארת מדינת־ישראל. אמן.